

[Krag.]

gøre Statsejendomsskatten uafhængig af de vekslende Konjunkturer og Behov, saaledes som Tilfældet var indtil 1915, gøre den uafhængig af Stigen og Fald af Promillen i Tiden siden 1916. Nej, det var netop et Forslag, som sagt, om et fuldstændigt Bortfald og et Forslag af midlertidig Karakter.

Og dette har vi i Venstre med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal som Ordfører vendt os imod. Men det er jo noget ganske andet end et Forslag, som tilsigter at fortsætte den Udvikling, hvis første Etape vi naaede i 1922, og som er Udtryk for Ønskeligheden af at komme ned til den samme Promille i Beskatningen til Staten af fast Ejendom, som vi havde, indtil den første Ændring paa dette Omraade siden 1903 fandt Sted — jeg tror, det var i 1915. Derfor synes jeg, at den højtærede Finansminister burde have afholdt sig fra at svinge dette i Virkeligheden rustne Vaaben.

Men jeg maa sige, at ogsaa af andre Grunde er de højtærede Ministres voldsomme Modstand imod en Lovgivning af denne Art ganske uforstaaelig. Jeg maa — selv om jeg er vel vidende om, at jeg hermed fremdrager en gammel Traver, som har været trukket ud mange Gange, siden den kom til Verden — dog minde de højtærede Ministre om De samvirkende Husmandsforeningers og Landboforeningers Resolution af 11. Juni 1931, hvori det udtrykkelig siges, at „det faglige Fremskridt og Forbedringer slaar ikke til overfor de økonomiske Situationer, som er opstaaet“. Der maa andre Foranstaltninger til, siger man; „der maa Foranstaltninger til, som tager Sigte dels paa at nedbringe Landbrugets almindelige Udgifter, dels paa at lette de Byrder, som nu hviler paa det nødstedte Erhverv“; og saa peger man under Punkt 3 paa „Nødvendigheden af Skattelettelse og herunder paa, at Beskatningen af faste Ejendomme og andre for Landbruget trykkende Afgifter mindskes“.

Man gør opmærksom paa, at der har været Uenighed mellem Landboforeningerne og Husmandsforeningerne — ikke paa dette Punkt, med Hensyn til Skatternes Formindskelse.... (Afbrydelse af *Holdgaard*). Nej, det ærede Medlem maa undskyldte, han har selv sat sit Navn under følgende Udtalelse:

„Vi erkender,“

siger Husmandsforeningernes Repræsentanter,

„Nødvendigheden af, at de høje

kommunale Skatter og andre for Landbruget trykkende Afgifter søges nedsat.“ Der er slet intet om Midlertidighed, intet om, at man derved vilde give Plads for nye Prioriteter, intet om, at man derved paa Statens eller Kommunernes Bekostning blot tilstræbte, som den højtærede Minister har udtalt i Landstinget, at konsolidere Topprioriteter, aldeles ikke.

Og hvad vil for øvrigt Konsolidering af Topprioriteter sige? Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Minister skulde mene, at de Topprioriteter, her er Tale om, indehaves af den Storkapitalisme, som den højtærede Minister ikke har nogen synderlig Sympati for, selv om det naturligvis ikke hindrer ham i at paakalde den, naar han har Brug for den. Thi hvad er i Virkeligheden Konsekvensen af den Udvikling, vi har gennemløbet, først og fremmest og stærkt understreget i denne Forbindelse, af den Skatteudvikling, vi har gennemløbet? Hvem er det, der først taber sine Penge ved den Konjunkturedgang, der har fundet Sted, og som ganske sikkert, selv om Forbedring indtræder, alligevel vil præge en lang Tid frem?

Det er den vedkommende Landbruger selv; det er den lille Formue, han selv har været i Stand til at stikke ind i Ejendommen, der først tabes. Og hvem er saa i øvrigt Indehaver af disse Topprioriteter? Efter min Erfaring, som jeg haaber, den højtærede Minister erkender Rigtigheden af, er Topprioritetsindehavere Forældre, Søsken, Slægtninge og gode Venner, som har villet støtte Vedkommende til at komme i Besiddelse af Ejendommen, og saa Kautionister, hvis Evne til at opfylde Kautionsforpligtelsen, ganske særlig i disse Tider, er overordentlig minimal. Dette, at Topprioriteten slettes, vil derfor i mange Tilfælde betyde, at ogsaa Kautionisten drives fra Hus og Hjem. Endvidere er det Landhaandværkere, der for Byggeforetagender for vedkommende Landmand kun har faaet delvis Betaling og har maattet gøre sig betalt gennem en Pantesikkerhed i vedkommende Ejendom udenfor de øvrige Prioriteter, ligesom det ogsaa kan være Købmænd, der har pantesikret Tilgodehavende for Vareleverancer.

Jeg kan slet ikke tænke mig, at den højtærede Minister virkelig i første Række vil vende sig imod, at man gennem en Skatte-reform som den, her er stillet Forslag om, medvirker til, at disse Mennesker ikke lider de Tab, som de ikke er i Stand til at bære, som Følge af Forpligtelser, de er blevet ført ind i gennem Slægtsforhold eller ved For-